

Ποίηση: Ξέρει μόνη της τον δρόμο (του Γιώργου Δουατζή)

665 0

του Γιώργου Δουατζή

Με αφορμή το άρθρο της [Κατερίνας Ηλιοπούλου](#) για την ποίηση -που με εκφράζει σε μεγάλο βαθμό- θέλω να καταθέσω λίγες σκέψεις με την ελπίδα να υπάρξει ένας ουσιαστικός διάλογος από τον *Αναγνώστη*.

Αρκετά τα δημοσιεύματα για την ποίηση στον καιρό μας, τον ρόλο, τη δυναμική και την ενδεχόμενη απαξίωσή της λόγω της αδιαφορίας των αναγνωστών, εν μέσω της πολυδιάστατης κρίσης. Νομίζω ότι πραγματική ποίηση δεν έχει ανάγκη υπεράσπισης, διδαχών, υποδείξεων ή επιστροφών στο παρελθόν, όπως υποστηρίζουν ορισμένοι. Ο χρόνος τρέχει αμείλικτος, οι αναγνώστες είναι άλλοι με την εναλλαγή των γενεών και των αντίστοιχων προσλήψεων. Οι πλασματικές ή πραγματικές ανάγκες των ανθρώπων αλλάζουν. Αλλάζουν και οι συμπεριφορές, οι συνήθειες, όπως και ο κοινωνικός ιστός που αναδιαμορφώνεται σε ένα κλίμα απομόνωσης των ανθρώπων. Όμως οι άνθρωποι παραμένουν άνθρωποι και η ποίηση παραμένει ποίηση.

Ο ρόλος της ποίησης πανόμοιος με αυτόν αιώνες πριν, οι λόγοι ύπαρξής της εξ αντικειμένου ίδιοι, η ιαματική της δύναμη ίδια, η δίψα των ανθρώπων (ποιητών και αναγνωστών) ίδια. Η ποίηση θα υπάρχει όσο υπάρχουν άνθρωποι. Θα υπάρχει όσο οι άνθρωποι ερωτεύονται, αγωνιούν, αγωνίζονται, υπηρετούν αξίες, ζουν. Θα υπάρχει θέτοντας ερωτήματα, μιλώντας για αυτοαναιρούμενες αλήθειες, διατρέχοντας χρόνο και τόπο. Όπως πάντα.

Δεν νομίζω πως οι αναγνώστες της ποίησης φθίνουν. Απεναντίας, εν μέσω κρίσης θεωρώ ότι πλήθυναν. Δείκτης σήμερα δεν μπορεί να είναι μόνον αυτός των πωλήσεων στα βιβλιοπωλεία, όπως παλαιότερα, αλλά η παρουσία ποιητικού έργου στο διαδίκτυο, οι μελοποιήσεις ποιημάτων που αυξάνουν, όπως και ο σημαντικός αριθμός νέων αξιολογών ποιητών.

Τη δεκαετία του '70, παρατηρήθηκε μια "ιδιωτική εσωστρέφεια" στην ελληνική ποίηση με επικυρίαρχο το βάρος σε υπαρξιακά προβλήματα και προσωπικές αγωνίες των ποιητών μας, μόλις με ψήγματα αναφοράς σε κοινωνικά προβλήματα. Δεν μιλώ βεβαίως για τη λεγόμενη στρατευμένη ποίηση -μιας και η ποίηση δεν μπορεί να μπει σε στερεότυπα και από τη φύση της είναι αντιεξουσιαστική- αλλά για την ποίηση που αφουγκράζεται τον διπλανό και τις αγωνίες του και κυρίως την πληγωμένη του αξιοπρέπεια στους καιρούς μας. Η τελευταία ποιητική παραγωγή στην Ελλάδα, έχει εξαιρετικά δείγματα ποιητών που νοιάζονται για την κοινωνία, χωρίς να πολιτικολογούν ευτελώς, και καλά θα κάνουν όσοι "από άμβωνος" θεωρητικολογούν, να σκύψουν με σεβασμό στο έργο των νέων ποιητών. Εμείς οι παλαιότεροι, ας πάρουμε απόφαση ότι παραδώσαμε τη σκυτάλη και ο Μαραθώνιος καλά κρατεί.

Νομίζω πως γενικότερα η παραγωγή έργων πολιτισμού, συνιστά πολιτική πράξη. Η πραγματική ποίηση χαρίζει αισθητική απόλαυση, ευαισθητοποιεί τους ανθρώπους και οξύνει την κριτική τους σκέψη. Τι άλλο θέλουν από τον ποιητή σήμερα όσοι τον εγκαλούν; Και μόνον αυτά, αποτελούν προσφορά στην κοινωνία, είναι μοχλοί ώθησης του σύγχρονου ανθρώπου στην αναζήτηση της χαμένης αξιοπρέπειας του πολίτη. Ας μην λοιδορούν τους ποιητές ορισμένοι διότι τάχα δεν παίρνουν θέση με πολιτικά μανιφέστα ή δεν εκφράζουν άποψη περί παντός. Ο ποιητής δεν έχει υποχρέωση να γίνει "μαϊντανός" φλυαρώντας. Μιλάει με το έργο του. Λιτά, καλαισθητά, ουσιαστικά. Έργο ποιητικό υπάρχει στον καιρό μας και μάλιστα σημαντικό. Όσοι πραγματικοί αναγνώστες προσέλθετε...

Ας πάψουμε να μεμφιμοιρούμε, να εγκαλούμε τους ποιητές που τάχα ολιγωρούν ή είναι ανάξιοι των καιρών. Ας αφήσουμε ήσυχη την ποίηση. Θα υπάρχει όσο αναπνέουμε, σε πείσμα εξουσιών, καθοδηγητών και του όποιου συντηρητισμού. Θα υπάρχει με περισσή συμπόνοια και ανάταση ψυχής, να μας θυμίζει ότι δεν είναι ντροπή οι ευαισθησίες, οι αγωνίες, οι αναζητήσεις μας. Ξέρει καλύτερα από μας τον δρόμο.

info: Το άρθρο της Κατερίνας Ηλιοπούλου [εδώ](#)